

KLIMATY

ŚW. ANNY

Nr 729/ 19 lutego 2023 ISSN 2080-0010

VII Niedziela Zwykła

LITURGIA SŁOWA

PIERWSZE CZYTANIE

Kpł 19, 1-2. 17-18

Czytanie z Księgi Kapłańskiej: Pan powiedział do Mojżesza: «Przemów do całej społeczności Izraelitów i powiedz im: Bądźcie świętymi, bo Ja jestem święty, Pan, Bóg wasz! Nie będziesz żywił w sercu nienawiści do brata. Będziesz upominał bliźniego, aby nie ponieść winy z jego powodu. Nie będziesz szukał pomsty, nie będziesz żywił urazy do synów twego ludu, ale będziesz miłował bliźniego jak siebie samego. Ja jestem Pan!»

Oto słowo Boże

PSALM RESPONSORYJNY

Ps 103 (102), 1b-2. 3-4. 8 i 10. 12-13

Pan jest łaskawy, pełen miłosierdzia

Błogosław, duszo moja, Pana, *
i wszystko, co jest we mnie, święte imię Jego.
Błogosław, duszo moja, Pana *
i nie zapominaj o wszystkich Jego
dobrodziejstwach.

On odpuszcza wszystkie twoje winy *
i leczy wszystkie choroby.

On twoje życie ratuje od zguby, *
obdarza cię łaską i zmiłowaniem.

Miłosierny jest Pan i łaskawy, *
nieskory do gniewu i bardzo cierpliwy.
Nie postępuje z nami według naszych
grzechów *
ani według win naszych nam nie odpłaca.

Jak odległy jest wschód od zachodu, *
tak daleko odsuwa od nas nasze winy.
Jak ojciec lituje się nad dziećmi, *
tak Pan się lituje nad tymi, którzy cześć Mu
oddają.

DRUGIE CZYTANIE

1 Kor 3, 16-23

Czytanie z Pierwszego Listu Świętego Pawła Apostoła do Koryntian: Bracia: Czyż nie wiecie, że jesteście świątynią Boga i że Duch Boży mieszka w was? Jeżeli ktoś zniszczy świątynię Boga, tego zniszczy Bóg. Świątynia Boga jest święta, a wy nią jesteście. Niechaj się nikt nie ludzi. Jeśli ktoś spośród was mniema, że jest mądry na tym świecie, niech się stanie głupim, by posiadał mądrość.

Mądrość bowiem tego świata jest głupstwem u Boga. Zresztą jest napisane: «On udaremnia zamysły przebiegłych» lub także: «Wie Pan, że próżne są zamysły mędrców». Niech się przeto nie chelpi nikt z powodu ludzi! Wszystko bowiem jest wasze: czy to Paweł, czy Apollos, czy Kefas; czy to świat, czy życie, czy śmierć, czy to rzeczy teraźniejsze, czy przyszłe, wszystko jest wasze, wy zaś Chrystusa, a Chrystus – Boga.

Oto słowo Boże

AKLAMACJA

1 J 2, 5

Kto zachowuje naukę Chrystusa, w tym prawdę miłość Boża jest doskonała.

EWANGELIA

Mt 5, 38-48

Słowa Ewangelii według Świętego Mateusza: Jezus powiedział do swoich uczniów: «Słyszeliście, że powiedziano: „Oko za oko i ząb za ząb”. A Ja wam powiadam: Nie stawiajcie oporu złemu: lecz jeśli cię ktoś uderzy w prawy policzek, nadstaw mu i drugi. Temu, kto chce prawować się z tobą i wziąć twoją szatę, odstąp i płaszcz. Zmusza cię ktoś, żeby iść z nim tysiąc kroków, idź dwa tysiące. Daj temu, kto cię prosi, i nie odwracaj się od tego, kto chce pożyczyć od ciebie. Słyszeliście, że powiedziano: „Będziesz miłował swego bliźniego”, a nieprzyjaciela swego będziesz nienawidził. A Ja wam powiadam: Miłujcie waszych nieprzyjaciół i módlcie się za tych, którzy was prześladowują, abyście się stali synami Ojca waszego, który jest w niebie; ponieważ On sprawia, że słońce Jego wschodzi nad złymi i nad dobrymi, i On zsyła deszcz na sprawiedliwych i niesprawiedliwych. Jeśli bowiem miłujecie tych, którzy was miłują, cóż za nagrodę mieć będziecie? Czyż i celnicy tego nie czynią? I jeśli pozdrawiacie tylko swych braci, cóż szczególnego czynicie? Czyż i poganie tego nie czynią? Bądźcie więc wy doskonali, jak doskonały jest Ojciec wasz niebieski».

Oto Słowo Pańskie

W Klimatach:

Popielec wczoraj i dziś. 2

O stałej skrusze za grzechy. 3

Ks. Michał Sopoćko 3

Przekaz 1% podatku na Fundację
Ecclesia Villanovensis 4

"Święci, wielcy i starzy
– portrety" – wystawa rysunków
w Galerii Dzwonnica 4

Kontakty do parafialnych
wspólnot różańcowych 4

KOMENTARZ

W dzisiejszym Słowie Bożym Bóg przedstawia się jako: święty, łaskawy i pełen miłosierdzia; nieskory do gniewu i bardzo cierpliwy, niepostępujący z nami według naszych grzechów; zsyłający deszcz na sprawiedliwych i niesprawiedliwych.

Słowo objawiając nam Boga wzywa nas zarazem, by być jak On: święty, doskonały, pełen miłosierdzia. I ukazuje nam praktyczny wymiar tego naśladowania Boga: nie żywić nienawiści do bliźniego, nadstawić drugi policzek, odstąpić płaszcz, iść dwa tysiące kroków, modlić się za nieprzyjaciół.

Wobec tego wszystkiego możemy czuć się trochę zagubieni, zakłopotani, bezradni. Z pomocą przychodzi nam św. Paweł mówiąc, że aby temu wezwaniu sprostać trzeba nam zrezygnować z bycia mądrym na tym świecie, stać się głupim dla świata, by posiadać mądrość Bożą. Ona poprowadzi.

Ks. Tomasz Lis

Droga Krzyżowa - piątek

godz. 12.30; 16.30; 18.30

Gorzkie Żale - niedziela

godz. 17.00

Środa Popielcowa

Środa Popielcowa to dzień, który rozpoczyna w Kościele katolickim okres Wielkiego Postu, czyli czterdziestodniowej pokuty. Ten dzień ma pobudzić katolików do podjęcia zdecydowanej drogi osobistej odnowy i nawrócenia. Wielki Post zakończy się w Wielki Czwartek, kiedy to katolicy rozpoczną obchody Triduum Paschalnego Męki, Śmierci i Zmartwychwstania Chrystusa.

W Środę Popielcową katolicy rozpoczynają czterdziestodniowy post. Liczba 40 stanowi w Piśmie Świętym wyraz pewnej dłuższej całości, czasu przeznaczanego na jakies konkretne zadanie człowieka lub zbawcze działanie Boga. W Wielkim Poście Kościół odczytuje i przeżywa nie tylko czterdzieści dni spędzonych przez Jezusa na pustyni na modlitwie i poście przed rozpoczęciem Jego publicznej misji, ale i trzy inne wielkie wydarzenia biblijne: czterdzieści dni powszechnego potopu, po których Bóg zawarł przymierze z Noem; czterdzieści lat pielgrzymowania Izraela po pustyni ku ziemi obiecanej; czterdzieści dni przebywania Mojżesza na Górze Synaj, gdzie otrzymał on od Jahwe Tablicę Prawa.

Popielec wczoraj i dziś.

Krzysztof Kunert: - Czy zwyczaj posypywania głów popiołem wywodzi się z tradycji chrześcijańskiej?

O. prof. Franciszek Rosiński: - Posypywanie czy nacieranie się popiołem znane było w różnych kulturach plemiennych. Także w Starym Testamencie spotykamy np. siedzenie w popiele czy posypywanie nim własnej głowy i okrywanie się worem pokutnym. Popiół z ofiar zwierzęcych zmieszany z wodą służył też do oczyszczania rytualnego. Obrzędy te mogły być wyrazem przeżywania nieszczęścia i żałoby np. po stracie króla czy zniszczenia miasta, jak również formą pokuty za złe postępowanie. Chrześcijaństwo przejęło ten zwyczaj przede wszystkim z tego obszaru kulturowego, wypracowując jednak przez wieki pogłębione jego znaczenie religijne i symbolikę. Tu początkowo posypywanie popiołem stosowano do osób, które odbywały publiczną pokutę. To był IV wiek. Przypominano w ten sposób pokutującym ich grzechy oraz przemijalność życia i świata. Nie święcono wówczas popiołu. Dopiero w XI wieku, kiedy zrezygnowano z publicznej formy pokuty, zaczęto posypywać głowy, już poświęconym popiołem, wszystkim wiernym.

- Przez wieki temu okresowi towarzyszyły liczne zwyczaje ludowe - tzw. mięsopusty...

- Przejściu z okresu zabawy do wielkopostnego wyciszenia towarzyszyło wiele, głęboko symbolicznych, tradycji ludowych. W zapustny wtorek wraz z nastaniem północy w gospodach wywieszano szkielet śledzia. Wówczas śmiechy i tańce ustawały, a muzycanci zrywali w swych skrzypcach struny. Wszyscy klękali. Mężczyźni układali z czapek piramidę, którą następnie strącano, wołając, że ucięto głowę Zapustowi. Gesty te podkreślały koniec zapustowego szaleństwa. Bywało jednak, że bawiono się do rana czy nawet dłużej. Stąd też pojawiały się legendy o zapadających się w bagnie karczmach i dobywających się z nich jękach.

- Tańcom w gospodach towarzyszyły swawolne zabawy...

- Stanowiły one formę presji społecznej na tych, którzy ociągali się z małżeństwem. Uważano bowiem, że takie zachowania są wyraźnie aspołeczne. Wśród tych form była np. kłoda popielcowa. Starą pannę, czasem też starego kawalera, wpręgano do kłody, którą musieli wlec ku ucieście gawiedzi aż do karczmy, gdzie mogli się wykupić.

Podczepiano im także potajemnie np. kurze łapki, kolorowe wstążki czy nawet zwierzęce trzewia. Drastyczniejszą formą było malowanie na drzwiach domu „przeteterminowanych” panien tzw. mazuchów lub krocoków, czyli nieskromnych rysunków. Te zaś kobiety, które w ostatnim karnawale wyszły za mąż, musiały wkupić się w karczmie do grona mężatek. Odbywały się też tańce obrzędowe na urodzaj lnu czy konopi. W Środę Popielcową pojawiały się również różnego rodzaju swawole, jak obsypywanie popiołem ludzi wychodzących z kościoła.

- Od Popielca czasowi zadumy towarzyszyło tzw. suszenie...

- Kiedyś post był bardzo surowy. Nie spożywano mięsa, a także nabiału czy rosółu. Aby na naczyniach nie pozostał zapach mięsa, gospodynie dokładnie je czyściły, a czasem nawet wynosiły na strych. Z tego okresu pochodzi porzekadło „Wstępna środa następuje, pani matka żur gotuje”. Zupa na zakwasie chlebowym była naprawdę uboga i kiedy już wszystkim się przejadła, a post się kończył, konwie z żurem wynoszono w procesji za wieś i żegnano sądnymi kopniakami, a resztki śledzi wieszano na drzewach.

- Dzisiaj z tej tradycji okołopopielcowej na pewno pozostał tzw. śledzik?

- Dawniej na pewno zwiększał się popyt na wszelkiego rodzaju ryby. Prawo było bowiem nieublagane, zaś za złamanie postu groziły nieraz liczne konsekwencje, z wybieleniem zębów włącznie. Oczywiście, niesforni mieszkańcy próbowali obejść postne zakazy, wpisując w katalog ryb niektóre inne zwierzęta wodne, np. bobry.

- Jednak od „śledzika” dużo ważniejszy jest religijny sens Środy Popielcowej.

- Aktualne czas pokuty jest w dużej mierze identyczny z tym, który funkcjonował w dawniejszych czasach. Dotyczy to szczególnie wsi. W kulturze miejskiej zaznacza się słabiej, a dawna zwyczajowość stała się dużo uboższa. Niemniej w obu środowiskach Popielec stanowi poważną cezurę: z radosnego przeżywania karnawału następuje nagły przeskok ku refleksji nad łamliwą ludzką egzystencją i pracy nad wewnętrznym oczyszczeniem. Trzeba też dodać, że popiół, jak się czasem uważa, nie pochodzi ze sproszkowanych kości z okolicznych

Fot. Karol Porwich/Niedziela

omentarzy, lecz powstaje z bazi i palm z ubiegłorocznej Niedzieli Palmowej. Stąd stanowi on również symbol zmartwychwstania. Obrzędy Środy Popielcowej odnoszą się także do życia społecznego. Np. w naszych warunkach kulturowych można być człowiekiem dorosłym i nie spotkać się nigdy bezpośrednio ze śmiercią. Tym bardziej symbol popiołu jest bardzo istotny. Wskazuje, że życie ludzkie nie odbywa się jedynie w wymiarze ziemskim ale, że po śmierci ma swoje przedłużenie w wymiarze nadprzyrodzonym. Popielcove „prochem jesteś i w proch się obrócisz” oraz „nawracajcie się i wiercie w Ewangelię” ukierunkowuje nas na religijny wymiar ludzkiego życia.

Krzysztof Kunert
Niedziela, Edycja wrocławska 5/2008

Okresy i dni pokuty są w Kościele katolickim specjalnym czasem ćwiczeń duchowych, liturgii pokutnej, pielgrzymek o charakterze pokutnym, dobrowolnych wyrzeczeń, jak post i jałmużna, braterskiego dzielenia się z innymi, m.in. poprzez inicjowanie dzieł charytatywnych i misyjnych.

W okresie Wielkiego Postu z liturgii znika radosne "Alleluja" i "Chwała na wysokości Boga", a kolorem szat liturgicznych staje się fiolet. Istotą pozostaje przygotowanie wspólnoty wiernych do największego święta chrześcijan, jakim jest Wielkanoc.

Wielki Post jest także okresem przygotowania katechumenów do chrztu. Każda niedziela wprowadzała w kolejne tajemnice wiary, a na Wielkanoc podczas Wigilii Paschalnej udzielany jest sam chrzest.

O stałej skrucha za grzechy.

Co to jest stała skrucha? Jest to usposobienie duszy, przez które ona pozostaje stale w stanie żalu za grzechy.

Tak syn marnotrawny w przypowieści Zbawiciela, chociaż widział radość ojca z powodu jego powrotu i mógł wnioskować, że ojciec mu wszystko przebaczył, jednak zawsze pozostawał w usposobieniu, odpowiadając na jego słowo: „Ojczy, zgrzeszyłem przeciw Niebu i względem ciebie; już nie jestem godzien nazywać się twoim synem” (Łk 15,21). Nie możemy sobie nawet wyobrazić, by podczas uroczystości przygotowanych dla niego, nie górowało w jego duszy uczucie żalu. A jeśli później natężenie tej skruchy może się nieco zmniejszyło, nigdy jednak nie wygasło zupełnie, nawet wówczas gdy odzyskał w rodzinie swoje dawne miejsce (...).

Takie winno być usposobienie duszy, która obraziła Boga, która wzgardziła Jego doskonałościami i przyczyniła się do cierpienia Zbawiciela. Jeżeli w takim usposobieniu pozostanie, jest rzeczą niemożliwą, by znowu wpadła w rozmyślne grzechy. Między stałym skruszeniem serca a grzechem istnieje przeciwieństwo nie do pokonania.

On czyni duszę zwartą i mocną w miłości ku Bogu i wstręci do grzechu.

Zasadniczą przeszkodą do Zjednoczenia z Bogiem jest grzech śmiertelny, a do postępu - rozmyślny grzech powszedni. Grzech powszedni popełniony z prędkości czy ze słabości nie powstrzymuje nas w szukaniu Boga. Jeżeli natomiast dusza popełnia grzech powszedni na zimno, z rozmysłem, jest rzeczą niemożliwą, by czyniła postęp doskonałości, gdyż taki nastrój paraliżuje w nas działanie Boga. Otóż żal stały usuwa ten nastrój i umożliwia postęp (...).

Ksiądz Michał Sopoćko.

Od 1932 r. był spowiednikiem siostr ze Zgromadzenia Sióstr Matki Bożej Miłosierdzia. Tam spotkał siostrę Faustynę Kowalską, która od maja 1933 r. została jego penitentką. Spotkanie to okazało się ważne dla obojga. Ona znalazła w nim mądrego spowiednika, który był inspiratorem powstania jej Dzienniczka Duchowego, a on za jej przyczyną stał się czcicielem Miłosierdzia Bożego i stworzył podstawy teologiczne tego kultu. W Dzienniczku siostra Faustyna zapisała obietnicę Pana Jezusa, dotyczącą jej spowiednika, ks. Michała Sopoćki, który pomagał jej przekazać prawdę o Miłosierdziu Bożym.

30 listopada 1988 r. dokonano ekshumacji jego doczesnych szczątków w celu przeniesienia ich do Sanktuarium Miłosierdzia Bożego w Białymstoku. 28 września 2008 r. w tym właśnie sanktuarium miała miejsce uroczysta beatyfikacja ks. Michała.

Relikwie księdza Michała znajdują się również w naszym kościele, w Kaplicy św. Anny.

Ks. Michał Sopoćko urodził się 1 listopada 1888 roku w Juszeżewszczyźnie (zwanej też Nowosadami) w powiecie oszmiańskim na Wileńszczyźnie w ubogiej rodzinie szlacheckiej, pielęgnującej tradycje patriotyczne. Wybór drogi życiowej i wczesne odczytanie powołania Michał zawdzięcza moralnej postawie rodziców, ich głębokiej pobożności i miłości rodzicielskiej.

Po ukończeniu szkoły miejskiej rozpoczął czteroletnie studia w seminarium duchownym w Wilnie. Święcenia kapłańskie otrzymał 15 czerwca 1914 r., a kapłańską posługę rozpoczął w parafii Taboryzki koło Wilna.

Ustawiczne skruszenie serca nie jest przeciwne ufności i radości duchowej ani też wylewom miłości i upodobaniu w Bogu. Przeciwnie - wszyscy święci pełni skruchy pałali niezwykłą miłością Boga i napełnieni byli wielką radością wewnętrzną, albowiem doszli do niezwykłego zjednoczenia ze Stwórcą. Ufność i radość nie tylko nie znajdują przeszkody w skrucha, ale opierają się na niej jako na fundamencie mocnym. Jakież bowiem jest główne źródło skruchy? Świadomość, że się znieważało Boga nieskończoną dobrocią, a więc żal doskonały, który płynie ze szczególnych i bardzo czystych form miłości. Skruszenie rozbudza wielkoduszność i miłość, by wynagrodzić za przeszłe uchybienia, większą gorliwość i szlachetny entuzjazm. Ono sprawia, że dusza już sobie nie ufa, a tylko Zbawicielowi i dlatego jest czujna na działanie Ducha Świętego (...).

Ustawiczne skruszenie serca nakłania duszę do głębokiej pokory i przyjmowania całej woli Bożej, w jakiegokolwiek postaci by przed nami stała (...).

Stała skrucha jest źródłem miłości bliźniego. Dusza bowiem skruszona widzi swoje błędy i słabości i nie posądza bliźniego, będąc wyrozumiałą na jego usterki. Jeżeli surowo osądzamy bliźnich i łatwo opowiadamy ich błędy, nie ma w nas prawdziwego skruszenia serca. Prawdziwy żal ożywia w nas wielkoduszność, podtrzymuje miłość i coraz bardziej oczyszcza duszę, by się mogła połączyć z Panem.

Ksiądz Michał Sopoćko.

Od 1932 r. był spowiednikiem siostr ze Zgromadzenia Sióstr Matki Bożej Miłosierdzia. Tam spotkał siostrę Faustynę Kowalską, która od maja 1933 r. została jego penitentką. Spotkanie to okazało się ważne dla obojga. Ona znalazła w nim mądrego spowiednika, który był inspiratorem powstania jej Dzienniczka Duchowego, a on za jej przyczyną stał się czcicielem Miłosierdzia Bożego i stworzył podstawy teologiczne tego kultu. W Dzienniczku siostra Faustyna zapisała obietnicę Pana Jezusa, dotyczącą jej spowiednika, ks. Michała Sopoćki, który pomagał jej przekazać prawdę o Miłosierdziu Bożym.

30 listopada 1988 r. dokonano ekshumacji jego doczesnych szczątków w celu przeniesienia ich do Sanktuarium Miłosierdzia Bożego w Białymstoku. 28 września 2008 r. w tym właśnie sanktuarium miała miejsce uroczysta beatyfikacja ks. Michała.

Relikwie księdza Michała znajdują się również w naszym kościele, w Kaplicy św. Anny.

Od 1918 r. studiował na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Warszawskiego, a w czasie wojny z bolszewikami zgłosił się na ochotnika do duszpasterstwa wojskowego. Prowadził działalność duszpasterską w szpitalu polowym i wśród walczących na froncie żołnierzy. Po wojnie kontynuował studia na Uniwersytecie Warszawskim, ukończył magisterium w 1923 r.; trzy lata później uzyskał tam tytuł doktora teologii. W latach 1922-24 studiował także w Wyższym Instytucie Pedagogicznym. W czasie studiów był nadal kapelanem wojskowym (aż do roku 1929).

W 1927 roku został mianowany ojcem duchownym, a rok potem - wykładowcą w Semina-

On [żał] potęguje ufność w miłosierdzie Boga, który pokutującym przebacza i sprowadza pokój wewnętrzny, radość nadziemską, a usuwa smutek i przygnębienie. (...)

Najcenniejszym owocem skruchy jest umocnienie duszy w walce z pokusami. (...)

Walcząc z pokusą trzeba przede wszystkim czujności, a utrzymać się w niej najlepiej przez skruszenie serca. Dusza bowiem ożywiona tym świętym uczuciem ma się na bacności przed sobą, zna z doświadczenia swoje słabości i wzdryga się przed tym, co ją wystawia na niebezpieczeństwo ponownego upadku. Pod wpływem tej bojaźni ożywionej miłością, czujnie unika wszystkiego, co by ją mogło odwrócić od Boga, który na nią dzień i noc spogląda. A ponieważ sobie nie ufa, ucieka się do Chrystusa i modli się w poczuciu skruchy; takie zaś usposobienie wzmacnia nas i odpędza napaści wroga. (...)

Aby nabyć skruchę stałą, trzeba prosić Boga o nią, to jest bowiem tak drogocenny dar, że tylko wyblagać go można. Jak Piotr poczuł żal za grzechy pod wpływem wzroku Jezusa, tak my odczuwamy skruchę przy rozważaniu jego męki. Ten wzrok Ukrzyżowanego przenika aż do głębi duszę i kruszy ją żalem, bo daje zrozumienie, że grzech był przyczyną wszystkich cierpień Najmiłosierdzniejszego Zbawiciela.

Gdy spoglądając w przeszłość spostrzeżemy mnóstwo różnych naszych uchybień, przypomnijmy, że ilekroć grzesznik przez żal otrzymuje przebaczenie, tylekroć Aniołowie w niebie wysławiają nieskończone miłosierdzie Boże.

*ks. Michał Sopoćko,
spowiednik s. Faustyny*

Fragment książki
pt. „Miłosierdzie Jego na wieki.

Rozważania o Bożym miłosierdziu"
wybrany przez Wspólnotę Miłosierdzia
Bożego i Matki Bożej Miłosiernej

**Wspomnienie liturgiczne
bł Michała Sopoćko - 15 lutego**

rium Duchownym i na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie, a od 1947 r. wykładał pedagogikę, katechetykę, homiletykę, teologię pastoralną i ascetyczną w seminarium w Białymstoku. Habiłował się w 1934 r. na Uniwersytecie Warszawskim.

W czasie okupacji niemieckiej, aby uniknąć aresztowania, musiał ukrywać się w okolicach Wilna. Był założycielem zgromadzenia zakonnego Sióstr Jezusa Miłosiernej. W 1962 r. przeszedł na emeryturę, ale uczestniczył aktywnie w życiu diecezji, pracował naukowo i publikował. Zmarł w domu Sióstr Misjonarek 15 lutego 1975 r.

VII Niedziela Zwykła – 19 lutego 2023 r.

1. Nieszpory zostaną odprawione o godz. 17.00. Po nieszporach modlić się będziemy za zmarłych polecanych w wypominkach rocznych.
 2. Środą Popielcową, w dniu 22 lutego br., rozpoczynamy okres Wielkiego Postu. Msze św. z obrzędem posypania głów popiołem sprawowane będą o godzinie 7.00, 12.00, 17.00 i 18.00. W Środę Popielcową obowiązuje post ścisły i wstrzymanie się od pokarmów mięsnych. W Wielkim Poście zapraszamy do wspólnego rozważania męki Pańskiej. Nabożeństwo Gorzkich Żali odprawiane będzie w każdą niedzielę o godzinie 17.00, a Nabożeństwo Drogi Krzyżowej w piątki o godz. 12.30, 16.30 - dla dzieci i o godz. 18.30.
 3. Koła Żywego Różańca zapraszają na codzienną modlitwę różańcową. W tym miesiącu modlić się będziemy o jedność chrześcijan. Modlitwę w kościele prowadzą poszczególne grupy parafialne: w poniedziałek o godz. 16.30, we wtorek, środę i czwartek o godz. 18.30, w piątek o godzinie 12.30, w sobotę o godz. 7.30, a w niedzielę o godz. 14.00.
 4. W dniu 8 marca br. roku w naszej parafii rozpocznie się kurs dla narzeczonych „Radość i Nadzieja”. Mamy ostatnie wolne miejsca. Informacje dotyczące zapisów na kurs znajdują się na stronie parafialnej w zakładce sakramenty.
 5. Zachęcamy do przekazania 1,5% podatku na rzecz fundacji parafialnej „Fundacja Ecclesia Villanovensis” – numer KRS: 0000331641. Na stronie internetowej parafii udostępnił program do bezpłatnego rozliczenia podatku. Przypominamy, że nasza Fundacja poza działalnością charytatywną zajmuje się utrzymaniem zabytkowych obiektów znajdujących się na terenie naszej parafii.
- W zeszłą niedzielę na pomoc poszkodowanym w wyniku trzęsienia ziemi w Turcji i Syrii zebraliśmy 6550 PLN. Wszystkim ofiarodawcom składamy serdeczne Bóg zapłać.

Galeria
DZWONNICA
"Święci, wielcy i starzy
- portrety"

**Zapraszamy do dzwonnicy
na wystawę rysunków
dr Ewy Gawrychowskiej**

**Prace można oglądać
w każdą niedzielę
od 8 stycznia do 5 marca br.**

MODLITWA RÓŻAŃCOWA
wspólnot parafialnych
w lutym br.:
o jedność chrześcijan

Pon. 16.30 - Koła Żywego Różańca
Wt. 18.30 - Odnowa w Duchu Świętym
Śr. 18.30 - Miłosierdzie Boże
Czw. 18.30 - Męski Różaniec
Pt. 12.30 - Legion Maryi
Sob. 7.30 - Koła Żywego Różańca
Nied. 14.00 - wszystkie wspólnoty

**Rozlicz PIT
i przekaz 1,5% podatku
na parafialną „Fundację Ecclesia
Villanovensis”**
– numer KRS: 0000331641
www.parafiawilanow.pl
Program do rozliczenia PIT

**Rzymskokatolicka Parafia
pw. św. Anny w Wilanowie**
ul. Kolegiacka 1, 02-946 Warszawa
tel./fax 22 842 18 01
(tel. czynny w godzinach pracy kancelarii)

Kancelaria czynna:
pn., śr., pt. - godz. 16.00 - 19.00
wt., czw. - godz. 8.00 - 11.00

BNP Paribas Bank Polska SA
- Oddział w Warszawie,
ul. Konstancińska 2, 02-942 Warszawa
Nr rachunku:
87 1600 1374 1846 8491 8000 0001
www.parafiawilanow.pl
e-mail: kancelaria@parafiawilanow.pl
Facebook: [@ParafiaWilanowAnna](https://www.facebook.com/ParafiaWilanowAnna)
Redakcja: ela.wrotek@gmail.com
Wydawca: Fundacja Ecclesia Villanovensis

**Intencja Różańcowa
Kół Żywego Różańca**
od 12.02. do 12.03.2023

Módlmy się,
a osoby życia konsekrowanego,
aby nie traciły ducha i wytrwały
w świętości swojego powołania.

**Kontakty do parafialnych
wspólnot różańcowych:**

Koła Żywego Różańca – tel. 696 049 766,
Podwórkowe Koła Różańcowe Dzieci -
siostra Rafaela – tel. 722 362 433,
Różaniec Rodziców za Dzieci
– tel. 501 433 010,
Róże Pokutno-Wynagradzające za grzechy własne i w rodzinie
– tel. 694 404 886,
Męski Różaniec – tel. 601 507 090.